

почтенъ челоѣкъ прѣди да ни я подаде той. Ако си той подаде рѣк-тѣ трѣба да я приедемъ съ честь и трѣба да вардимъ да не си подадемъ лѣва-тѣ.

Кога подадемъ нѣкому рѣка за пріятелство, трѣба да извадимъ рѣк-вици-тѣ и да я дрѣжимъ гола, но кога си подаваме рѣка-тѣ на една Госпожа, допростоно е съ рѣк-вици.

Да показваме съ прѣсть, отъ далечъ или отъ близо, челоѣка-тѣ кому-то говоримъ, да си теглимъ прѣсти-тѣ, да ги пукаме е голѣмо зловравіе.

Трѣба да си рѣжимъ некти-тѣ сегизъ, тогизъ, но не прѣдъ люди; трѣба да ги рѣжимъ съ ножица, а не съ ножъ. Грубость непростена е да ги гложимъ со жѣбити си, да ги забиваме въ нѣкоя овошка или въ друго какво да е нѣщо.

XIV.

ЗА КОЛѢНИ-ТѢ И КРАКА-ТА.

Не трѣба, кога сме сѣднали да си разтваряме или затваряме много колѣни-тѣ. Да люѣдемъ безпрѣстанно крака-та, да ги продѣлаваме, да ги кръстосваме, кога-то сме сѣднали прѣдъ почтени хора, е безумность.

Ониа, на кои-то испаренія-та сѣ много силни шо-то имъ вонѣтъ крака-та, трѣба да обуватъ терлици и да ги промѣнятъ често, или поне да ся мыятъ, кога-то ще излѣзѣтъ прѣдъ сѣдружество.

Трѣба, кога сме прави, крака-та ни да ся раздѣлѣни и отдалечени малко единъ отъ другъ; да ги не клатимъ непрѣстанно, нито да удраме земя-тѣ съ тѣхъ, нито да стоимъ на единъ кракъ.

Мнозина, кога върѣжѣтъ влачѣтъ крака-та си и трѣжѣ-